

Valóban igaz lenne, hogy az ellentétek
vonzák egymást?

Olvas és szeress!

Édes seaside-i nyarak – I.

„Addison Cole szeretni való
karaktereket alkotott,
és egy olyan tengerparti világot,
amit nem akarsz majd elhagyni.”
– *Chris Keniston bestsellerszerző*

*fine
selection*

A D D I S O N C O L E
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

A D D I S O N C O L E

Olvas és szeress!

Édes seaside-i nyarak – I.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Lesnek, aki az összes különségem ellenére szeret

Első fejezet

DAGÁLY VOLT A HOMOKOS PARTON, a cédrus-zsindelyes épület terasza mögött, ahol Kurt Remington üldögélt. Ujjai a billentyűzeten pihentek. Legújabb munkájának kéziratán dolgozott. A *Sötét Időket* a hónap végén kellett leadnia az ügynökének, ezért Kurt visszavonult a wellfleeti, Massachusettsben lévő házába a nyárra, hogy befejezze a könyvet. New York városán kívül mindennap írt, néha akár tíz-tizenkét órát is. Nyaranta szerette a Cape-ről nyíló tengerparti kilátást, mert a levegő és a tenger moraja ösztönzőleg hatott rá.

Egy helyi festő birtokát azzal a szándékkal vásárolta meg néhány éve, hogy felújítja a fák közt megbújó műtermet. Kezdetben Kurt úgy gondolta, arra használja majd, hogy ide vonuljon vissza írni. Azt képzelte, így könnyebb lesz a munkát és a magánéletét elválasztania egymástól, és észre sem veszi, hogy a hét minden napján dolgoznia kell. Hamar rájött azonban, hogy a műterem túl messze van az inspiráló hangoktól és látnivalóktól, ráadásul itt sokkal magányosabb, mint egyébként. Rádöbrent, hogy nem a helyszín sarkallja a

munkára. Egy belső késztetés és az írás iránti szenvedélye mozgatta az ujjait a billentyűzeten minden éberén töltött másodpercében. Eszébe jutott az is, hogy a műtermet vendégházzá alakítja, ám azzal fel kéne adnia az írásra szánt idejét, amivel a rajongóit rövidítené meg. Szóval a műterem csak ott állt üresen, várva valamire... Kurtnek fogalma sem volt, hogy mire.

A ház egy domb tetején épült, saját úttal és strandrésszel. Sűrű levegő függönye lengte körül. Kurt a szürkülő felhőket vizsgálva azon tűnődött, lesz-e eső. Este hét óra húsz perc volt. Reggel kilenc óta írt. Szokása szerint, a három mérföldes futás után megivott két csésze kávé, átfutotta a híreket és az e-mailjeit. Ha egyszer nekilátott írni, azon kívül, hogy evett valamit, nem sok egyéb történt körülötte. A gondolat, hogy felkeljen, bemenjen a házba, ezzel megszakítva a lendületét, egyszerűen nyomasztotta.

Visszatette a kezét a billentyűzetre, és újra elolvasta az utolsó néhány mondatot a tizenharmadik thrilleréből. Egy kutya ugatott a távolban. Kurt összeráncolta sötét szemöldökét anélkül, hogy abbahagyta volna a gépelést. Nem volt könnyű elterelni a figyelmét. Ezért is tartozott az olyan sikerszerzők közé, mint Patterson, King és Grisham¹.

– Bors! Gyere ide, nagyfiú! – hasított egy női hang a levegőbe. – Gyere már, Bors! Merre vagy? – Kurt ujjai egy pillanatra megálltak a levegőben a nő kiáltására, aztán visszatért az ablak körül ólálkodó gyilkoshoz.

– Bors! – hangzott fel újra. – Fúj, Bors, most komolyan?

Kurt becsukta a szemét egy pillanatra, ahogy elkezdett fújni a szél. A nő hangja kizökkentette a gondolatmenetéből. Túl közel volt

¹ James Patterson, Stephen King és John Grisham napjaink amerikai bestseller írói.

ahhoz, hogy ne figyeljen rá. *Fogd a lüke kutyád, és tűnés innen!* Kurt lélegzetet vett, és visszatért a munkájához. Csendre vágott. Minél nagyobb volt a csend, annál jobban hallhatta a karaktereit, és bele tudta képzelni magát a helyzetükbe. Megpróbálta kizárni a külvilág zaját, és folytatta az írást.

– Bors! Nem szabad, Bors!

Ez remek! Kurt azt remélte, hogy pár órát még tud majd a teraszon dolgozni, mielőtt sétálna egyet a tengerparton, de mivel a nő nem hagyott fel a kiabálással, kénytelen volt bemenni a házba – és ha Kurt gyűlölt bármit is ezen a világon, az az volt, ha írás közben helyet kellett változtatnia. Az írás számára művészet volt, ami teljes összpontosítást igényelt. A szakmáját leginkább egy őrmester teljesítményéhez mérte, ami azért telitalálat, mert az apja egy négy csillaggal kitüntetett tábornok volt.

– Jaj, ne! Bors? Bors!

A nő kétségbeesett hangja megosztotta a figyelmét. A húga, Siena jutott az eszébe, és egy másodpercre megfordult a fejében, hogy felkel, és megnézi, a nő aggodalma megalapozott-e. Aztán eszébe jutott, hogy a húga gyakran túlreagálja a dolgokat. Mint általában a nők.

– Bors! Ne már!

Bátynak lenni olyan felelősségekkel járt, amit Kurt komolyan vett már egész fiatal korától fogva. Az az óbégató nő odakint valakinek a lánya. Felelősségtudata győzött a koncentráció felett. Sóhajtva odébb tolta az asztalt, és kiment a korláthoz. A nő derékig állt az óceán vad hullámai között.

– Bors! Bors, kérlek, gyere vissza! – rimánkodott.

Kurt a mélyebb víz felé tekintett, ami egyre durvább hullámokat vetett, ahogy a felhők elsötétültek, és a szél feltámadt. Nem látott

semmiféle kutyát a vízben. Végignézett az üres strandon, ebnek nyoma sem volt.

– Bors! Kérlek, Bors! Gyere ide, nagyfiú! – A következő hullám fellökte a nőt, aki a fenekére huppant, majd megpróbált lábra állni.

Na ne már! Ez komoly? Erre most a legkevésbé sincs szüksége. Figyelte a hullámok közt vergődő nőt. Vállig ért neki a víz. Kurt ismerete az áramlatok veszélyeit, és azon töprengett, hogy az a nőszemély vajon miért nem tud róla. Mi a fenét keres a vízben, amikor közeleg a vihar?!

Vízcseppek nedvesítették meg Kurt karját. Egy fintor kíséretében lerázta őket, még mindig a nőt figyelte.

– Kérlek, gyere vissza, Bors!

Az eső már szitált. Az isten szerelmére...! Kurt megfordult, felkapta a laptopját a jegyzeteivel, és bemenekítette a házba. Miután meggyőződött róla, hogy biztosan elmentette a fájlt, lerakta a laptopot a pult szélére, majd az üvegajtók felé fordult. *Bezárhatnám az erkélyajtókat, és folytathatnám a munkát.* A gépére bámult.

– Bors!

Most még messzebbről hallatszott a nő hangja. Talán odébbállt. Visszament a teraszra, hátha meglátja.

– Bors! – Egy hullám ismét felborította a nőt. Ezúttal beljebb álldogált, úgy tűnt, elsodorta az áramlat.

– Hé! – kiáltott rá Kurt, ezzel megpróbálta megakadályozni, hogy még beljebb menjen. De a nő mintha nem hallotta volna. Ismét körülnézett, és a nőtől úgy harminc méterre észrevett valamit a vízben. A lüke kutyáját! A kutyák bűdösek, vedlenek, időre és figyelemre van szükségük. Mindez épp elegendő volt, hogy Kurt ki ne állhassa őket.

Viharos szél kavarta az esőt. Te jó ég! Felkapott egy törülközőt, le-
rohant a lépcsőn, és fájó szívvel magára hagyta a *Sötét Időket*.



Leanna Bray csuromvíz volt, fázott és vergődött. Szó szerint. Huszon-
nyolc éve vergődik, így nem volt ebben semmi új, csak ezúttal hozzá-
adódott az eső, a szél és a hullámok, miközben egy olyan kutyát üldö-
zött, aki soha nem hallgatott rá. Ennyiben új volt a helyzet.

– Bors! – Egy hullám ledöntötte a lábáról, hirtelen elmerült, és
nyelt egyet a sós vízből. Fejjel lefelé kapálózott.

Most Borssal együtt megfulladunk. Tökéletes!

Valami megragadta a karját. Ösztönösen küzdött ellene, közben
újból bekapott egy adag sós vizet. Ahogy a felszínre bukkant, fullado-
zott, és megpróbált kiszabadulni a hatalmas kéz szorításából, ami a
talpára állította.

– Jól van? – Hallatszott egy mély, bosszús hang a hullámok zajá-
ban.

Köhécselve, krákogva válaszolt.

– Igen. Én – *Khm, khm.* – A kutyám! – Folyamatosan pislogott,
mert a sós víz és az eső bántotta a szemét. A férfi nedves, sötét haja
a látóterébe kúszott. Szorosan fogta a nőt, és abba az irányba nézett,
amerre utoljára látta Borsot. Ruhája a testére tapadt, mint egy má-
sodik bőr, így láthatóvá vált lenyűgöző mellkasa és erős karja, mely-
lyel a felszín felett tartotta a nőt, miközben egyik karjával a bordái
alatt átölelte.

– Gyerünk! – A nő köhögött, amint a férfi oldalához nyomódott.
Lecsúszott a teste, de a férfi könnyedén a karjaiba vette, mintha csak

egy gyermeket emelne fel, majd a mellkasához szorította, miközben a hullámok ellen küzdött.

A nő a férfi mellkasának feszülve nevetségesnek és tehetetlennek érezte magát..., és talán kicsit hálás is volt, de ezt az érzést most figyelmen kívül hagyta Bors megmentése érdekében.

Nagy, Magas és Sztoikus Úr nem szólt egy szót sem. Leültette a nedves homokra, és odalökte neki az esőáztatta törülközőt.

– Száraz volt. – A mögötte lévő lépcsőre mutatott. – Menjen fel a teraszra!

A nő leejtette a törülközőt, és a férfi mögé mutatott.

– Meg kell mentenem a kutyámat!

A férfi megragadta a karjánál fogva, és rámeredt. A lány még sosem látott ilyen világoskék szempárt – mindazonáltal a tekintetében bujkáló sötét erő miatt elakadt a szava.

– Menjen oda! – mutatott megmentője ismét a lépcsőre. – Majd én kihozom a kutyáját. – A férfi tett egy lépést a víz felé, de a nő elé állt.

– Nem kell, hogy m...

A férfi felkapta, és ismét a lépcsőhöz vitte.

– Ha tovább vitatkozik velem, akkor a kutyája vízbe fullad. Nem bírja már sokáig ebben a viharban.

A nő meglökte a mellkasát.

– Eresszen el!

A férfi leültette a lépcsőre.

– A hullámok lerántanak. Kérem, maradjon itt!

A nő szíve hevesen dobogott, miközben figyelte, ahogy a férfi átvág a hullámokon, mintha elpusztíthatatlan lenne. Az alsó lépcsőn állt a zivatarban, és a vizes törülközőbe burkolózva arra várt, mikor bukkan fel a férfi a szakadó esőben. Végül észrevette egészen bent, a tengerben, a karjában Borssal – a kutyával, aki senkinek sem

engedte, hogy felvegye. A férfi a vállával védte a négylábút, miközben a vad hullámok közt kifelé tartott.

Leanna odarohant a víz szélére reszketve, könnyes szemmel.

– Köszönöm! – nyúlt Borsért, aki nyüsztetett, és remegő testével még jobban nekinyomta magát a férfihoz.

– Van pórása?

A nő megrázta a fejét. Nedves haja az arca előtt lógott, ahogy hátat fordított a szélnek.

– Bors nem szereti a pórázt. – A férfi ismét karon ragadta.

– Gyerünk! – Felvezette őt a fából készült teraszra, kinyitotta az erkélyajtót, és közel hajolt hozzá, hogy a zuhogó esőt túlkiabálja. – Menjen be!

A lány belépett a makulatlan parkettára. A meleg házban kávé- és valami édeskés férfiillat fogadta. A tábor tüzet juttatta eszébe. Át akarta venni Borsot. A kutyus ismét nyüsztetett, és a férfi mellkasához bújt.

– Szerintem... – kocogtak a nő fogai a hidegtől –, szerintem nagyon megijedt.

– Hozok egy törülközőt. – A férfi a karjaiban reszkető kutyára pillantott. A fejét csóválva eltűnt a lépcsőn.

Leanna szemügyre vette az otthonos, egy légtérű házat, és valami *furcsaság* után kutatott. Vajon mennyire örült ez a férfi? Éppen most mentette meg mindkettőjük életét, és a kutya máris kötődik hozzá. *Félelem nélkül ment be utánuk a vízbe ebben a viharban. Ez a férfi örült!* A lány elmosolyodott, hisz ő is ugyanezt tette volna, viszont tudta, hogy ő nem örült. Csak nem lett volna más választása. Jobbra egy apró konyha helyezkedett el, drágának tűnő világos faszekrényekkel és díszes párkányléccel. Egy nyitott laptop volt a fényes márványpulton, két szépen elrendezett jegyzetfüzet mellett. A képernyő

sötét volt, és késztetést érzett, hogy bekapcsolja a készüléket. Csak-hogy attól félt, valami szörnyűséget talál. Lehet, hogy pornót nézett, bár egyszer sem mérte őt végig, pedig vizes pólót és egy sorthoz képest is felettebb rövid nadrágot visel. Nem tudta eldönteni, hogy egy úriemberrel vagy egy ijesztő alakkal van dolga.

A számítógéptől balra egy érdekes reggelizősarkot fedezett fel. Tekintete egy falfülkére tévedt, ahol két kis ajtón áthaladva a konyha mellett néhány lépcső vezetett a fehér falú nappaliba. Mindenütt rend uralkodott. Egy pár tökéletesen elrendezett papucs pihent a bejárati ajtónál, a futócipők mellett. Megtalálta a tábortűzszag forrását. Egy óriási kandalló húzódott a fal nagy részén, mellette pedig egy túlméretezett barna kanapé kapott helyet. A kandalló melletti fémvödörben egy kis tűzifa volt bekészítve. A ház meglepően meleg volt annak ellenére, hogy nem volt begyújtva. Sötét fa könyvespolc húzódott végig a falon, padlótól a mennyezetig, a polc előtt egy gördülő létra állt. A szobát mindenütt textíliák díszítették: egy zseníliaakarót ízlésesen ráterítettek a kanapéra, egy vastag, barna bozontos szőnyeget pedig a kandalló elé helyeztek. Egy gyönyörű faragott asztal állt a kanapéval szemben. Leanna értett valamicskét a lakásdekorációhoz, így tudta, hogy épp megrongálja a parkettát a ruhájából csöpögő vízzel. Elvett egy konyharuhát a pultról, mikor a férfi visszatért a földszintre Borsal, aki mint egy kisbaba feküdt a karjában, egy nagy bolyhos törülközőbe tekerve.

Az a feltételezés, hogy a férfi bolond, ezzel megdőlt. *A bolondok nem ölelnek úgy egy kutyát, mint egy csecsemőt.*

A férfi egyik kezében fogta a kutyát, a másikkal pedig átnyújtott neki egy száraz törülközőt.

– Tessék! Amúgy Kurt vagyok.

Bors felült a karjában, és boldogan lihegett. *Teszi magát.*

– Köszönöm! Leanna vagyok. Ő pedig ott Bors.

A lány megpróbálta feltörölni a padlót maga körül. Ám minden mozdulatával csak még több vizet facsart ki a teljesen átázott ruhájából.

– Bocsánat a felfordulásért! És a kutyámért. És... – Az egyik kezével kétségbeesetten törölgette a padlót a konyharuhával, a másikkal meg az imént kapott törülközővel szárítgatta a ruháját, és mindent megtett, hogy ne kerüljön még több víz az összemaszatolt padlóra. Feltekintett. A férfi jóképű arcán szórakozott mosoly ült. A lány egy nagy sóhajtás kíséretében felállt.

– Annyira sajnálom, és köszönöm, hogy megmentette Borsot!

A férfi a laptopjára pillantott. Szórakozott tekintete bosszúsra fordult. Az ajkait összeszorította, és amikor ismét a nőre nézett, eltűnődött. Majd előrelépett, és lecsukta a laptopját.

– A kutyát – ekkor Bors belecsaholt a fülébe, mire a férfi lehunyta a szemét, és fújtatott egyet – pórázon kellett volna sétáltatnia.

A kutyát.

– Utálja. Utál engedelmeskedni, utálja a pórázt és még nagyon sok mindent. – Bors megnyalta Kurt arcát. – Kivéve magát, gondolom.

Kurt megrezzent, és lerakta Borsot a földre.

– Ül! – parancsolta mély, szigorú hangon.

Bors a lába mellé ült.

– Ezt meg hogy csinálta? Rám sosem hallgat.

A férfi megtörölgette Bors lábát a törülközővel, a kérdést figyelmen kívül hagyva.

– Labradoodle?

Ismeri a kutyafajtákat? A lány megdöbbsent a férfi kettősségén. Okos volt, és talán kicsit rideg is, Bors mégis úgy követte a kandalóhoz, mintha kutyakekszét osztogatna neki. Leanna észrevette, hogy

Kurt nedves farmerja a testére tapad. Veszettül vonzó teste volt. Amikor lehajolt a kandalló előtt, inge megfeszült széles hátán, bicepse megkeményedett az ingujja alatt, és a felkarján kirajzolódtak egy tetoválás körvonalai.

– Igen, labradoodle. Honnan tudja? Most olyan, mint egy ázott lábtörő.

Kurt vállat vont, és szakszerűen nekilátott a begyújtásnak.

– Hol lakik? – Feszülten nézett Borsra, és a fejét ingatta.

– Ööö – dadogta a lány, annyira meghökkentette Bors engedelmessége és Kurt tetoválása. *Vajon mit ábrázolhat? Kígyót? Sárkányt?*
A férfi ismét kedvtelve nézett rá.

– Házban? Nyaralóban? Kempingben?

– Ja, egy kis házban. Elnézést! – A lány érezte, hogy elpirul. – Úgy másfél mérföldre innen. Seaside. Ismeri azt a környéket? A szüleimé. Én csak nyáron vagyok itt. Régóta ismerem az itt élőket, és Bors is szeret itt lenni.

Kurt visszanézett a kandallóra, és pimasz tekintetét komolysággá váltotta fel.

– Húzódjon közelebb a tűzhöz! Melegedjen meg!

A nő ledobta a törülközőket a pultra, és csatlakozott hozzá: a tűznél dideregni melengette mindkét kezét.

A férfi le sem vette a szemét a tűzről.

– Autóval jött ide? – Felvett egy darab fát az egyik nagy kezébe, és a tűzre rakta.

– Nem. Biciklivel.

– Biciklivel?

– Hetente pár alkalommal elbicajozok ide Borssal, de általában a másik irányba, a part mentén. Most Bors mutatta az irányt. A bicajomat a nyilvános strand bejáratánál hagytam.

A férfi Borsra nézett, majd vissza a tűzre.

– Nem ismerem Seaside-ot, de átöltözöm, és hazaviszem autóval. – Elindult a lépcső felé Borssal a sarkában. Kurt megállt, és rábámult a kutyára. Bors lihegett. Kurt Leannára nézett, mintha a nő tudná irányítani a kutyát.

Esélytelen.

– Nem túl szófogadó – vont a vállát a nő.

Kurt felvette Borsot, és odavitte Leannához.

– Fogja meg a nyakörvét!

Rendben. Ujjával megragadta Bors nyakörvét, és végignézte, ahogy Kurt bemegy a konyhába, és feltörli a padlót azzal a törülközővel, amit korábban a nőnek adott. Aztán egy szivaccsal letörölte a pultot, mielőtt eltűnt a konyhából nyíló helyiségben. Egy szennyeskosárral tért vissza, behajította a törülközőket, majd visszavitte a kosarat oda, ahonnan hozta, és felment a lépcsőn.

– Gondolom, nem nagyon szereti a piszkot... vagy a kutyákat – mondta a nő Borsnak.

Ekkor Bors elszabadult, és felszaladt a lépcsőn Kurt után. Leanna egy hangos sóhajjal behunyta a szemét.

Valaki löjön le!

Második fejezet

KURT A VILÁGOS FÜRDŐSZOBÁBAN ÁLLT egy fekete Calvin Klein-alsónadrágban, épp a karját meg a lábát törölte szárazra. Az éjjeli írásnak lóttak. Hogyan tudna arra koncentrálni, hogy egy ijesztő thrillert írjon egy csatagos kutya és egy örülten csinos nő társaságában? A ruhái szorosan rátapadtak nőies idomaira, a férfi le sem tudta venni róla a szemét. És aranyos is volt. Roppant aranyosan vette rá őt, hogy megmentse azt a nyavalyás kutyát. *Borsot. Miért éppen Bors?* A kutya szintiszta fehér volt, egy fikarcnyi feketeség sem volt benne. Bors? Miért nem Só vagy Cukor? Megrázta a fejét, és eszébe jutott, hogyan nézett rá Leanna mandulavágású, barna szemével, miközben a padlót próbálta feltörölni. Végigsimította nedves haját, ázott holmiját a fonott kosárba hajította, és bement a hálószobába, hogy felöltözzön.

– Ez most egy vicc? – Bors a fehér takaróján terpeszkedett. – Tűnés innen! – Bors felült, és boldogan lihegett.

Nagyszerű! Ázott kutyaszag. Kurt az egyik kezével felnyalabolta Borsot, a másikkal levette a takarót az ágyról, és betekerte vele a kutyát, majd elindult a kis csomaggal lefelé a lépcsőn.

– Tessék! – Odaadta a kutyát Leannának, a takarót pedig a mosókonyhába vitte, és amint a mosógépbe tömte, azon sopánkodott, hogy oda az írói inspirációja mára. Épp fel akart menni az emeletre, amikor Leanna tekintete megállította.

– Mi történt?

– Ööö, semmi. – A lány felhúzta az orrát, lehunyta a szemét, majd az alsó ajkába harapott.

Annyira aranyos!

Követte a tekintetét, és rájött, hogy elfelejtette befejezni az öltözködést.

Káromkodott egyet magában, és megrázta a fejét.

– Ezt Borsnak köszönheti. – Amint a férfi visszament az emeletre, esküdni mert volna, hogy a lány suttogva *mondott köszönetet* a kutyának.

Kurt egy Duke pulóverrel és egy másik száraz törülközővel a kezében tért vissza.

– Tessék! – nyújtotta át Leannának. – Nem akarom, hogy megfázzon. A fürdőszobában átöltözhet.

– Köszönöm, de csak pár percre lakom. Nincs szükségem a holmijára.

– Rendben, ahogy gondolja. – A férfi odalépett az ajtóhoz, és belebújt a flip-flopjába. Amikor megfordult, a lány háttal állt neki: szinte meztelennek tűnt, apró rózsaszín melltartója alig látszódott vizes, sötét hajától. Kurt kedvtelve legeltette a szemét kecses hátának finom, napbarnította bőrén, nőies csípőjén, majd a rövidnadrág rejtette formás fenekén. Egy másodperccel később a rózsaszín,

csipkés melltartó a földre hullt, és a lány belebújt a pulóverbe, eltakarva gyönyörű hátát – mindez nem hagyta hidegen a férfit.

A lány édesen mosolyogva megfordult, és sóhajtott egyet.

– Igaza van, így már sokkal jobb.

A férfi ismét megcsóválta a fejét, hogy feleszméljen a kábulatból.

– Sajnálom. Azt hittem... – A lépcsőnél lévő hálószoba felé pillantott. – A fürdőszoba arra van.

– Ó, nem vagyok szégyenlős! – legyintett a lány. – Amúgy is, hátal álltam, ezért ez nem olyan, mintha meztelenül látott volna. Köszí, amúgy. Így sokkal kényelmesebb, mint a vizes ingben és abban a rémes melltartóban – rázta ki a hideg a lányt.

Rémes melltartó?

– Indul... – megköszöri a torkát, hogy elhessegesse a lány meztelen hátának a képét a fejből. Nem sikerült. – Indulhatunk?

– Persze. Köszönöm még egyszer! – lépett mellé Leanna az ajtóhoz.

A férfi lepillantott a nő csupasz lábára.

– A cipője?

– Jaj! Észre sem vettem. Azt hiszem, elhagytam a vízben. De van másik. – A lány egy ugrással az ajtón kívül termett, és kiszaladt az esőbe a férfi ezüstszínű Mercedes SL kabriójához.

Kurt a kezében vitte ki Borsot az autóhoz, nehogy újra sáros legyen a mancsa. Miután Leanna beült az anyósülésre, a férfi a lábához tette a törülközőt, és rárakta Borsot.

– Maradsz! – parancsolta. Ahogy Kurt beindította a kocsit, Bors Leanna ölén át a középső konzolhoz kúszott, ahol bozontos fehér fejét a mellső lábára rakta, majd az orrán keresztül szuszogva nagy, sötét szemével Kurtre pislogott.

– Nagyon sajnálom, de akkor sem hallgat rám, ha lebirkózom. Sosem engedelmeskedik nekem. – Leanna Bors hátát simogatta.

Kurt visszafogta magát, hogy ne szóljon semmit a kutya miatt, aki épp összekoszolta az autóját. Valószínűleg amúgy sem lenne semmi értelme ismerve Imádnivalón Szexi És Nem Szégyenlős Leanna Kissasszonyt. A lány útb igazította Kurtöt Seaside irányába. Miközben a főúton hajtott, a férfi igyekezett túltenni magát a bőrhuzaton trónoló kutya és a lány kezében lévő rózsaszín csipke melltartó miatt.

Hogy elterelje a figyelmét, megkérdezte:

– Mióta van kutyája?

– Bors? Nem is tudom. Talán egy éve? – Egy puszit nyomott a fehér csatakos bundára.

– És még mindig nem hallgat magára? – Kurt a kutyára nézett, aki időközben elaludt, és horkolt.

– Próbálkozom, de... – vonta meg a vállát a lány – ő afféle szabad szellem, mint én.

Leanna feltúrte a Kurttól kapott pulóver ujját, és kisimított egy félig száraz hajtincset a csinos arcából.

Szabad szellem. A férfi felidézte magában a lány meztelen hátát, mire a teste újra tűzbe jött.

A lány lepillantva a pulóver alját húzogatta.

– A Duke-ba járt?

– Igen, oda. – Bors álmában nagyot sóhajtott. – Az UVA-ra. Pénzügyi szakirányra.

A lány Bors hátához hajolt, és Kurt csak az ázott kutyaszagra tudott gondolni – és arra, hogy mennyire szeretne ő most az a vizes kutya lenni. Rendben, ebből elég! *Hagyd ezt abba!* Annyira volt szüksége egy szószátyár szabad szellemre, akár egy írói rövidzárlatra. Tekintetével az útra összpontosított, azt remélve, hogy így a gondolatait is kordában tudja tartani. Az eső már csak szitált, amikor a seaside-i házakhoz értek.

– Nagyra értékelem, hogy hazahozott. El tudtam volna sétálni idáig, ha nem esne – mutatott jobbra a lány. – Ezen az úton menjen, de csak lassan! Sok a mókus errefelé.

– Mókus?

– Igen. Reggelente szoktam látni őket. Nem tudom, hogy esőben előmerészkednek-e, de nem szeretném, hogy elüssön egyet.

Mókusok. Nem is emlékezett rá, mikor látott utoljára mókust. A keskeny úton haladt, majd az elágazásnál jobbra fordult, ahogy a lány utasította. Fenyőfák szegélyezték az utat, és a kis, egyszintes házak közötti parányi földterületeken is fenyők álltak.

– Meg is érkezünk, ott lakom – mutatott egy kocsifelhajtóra, ami apró kagylókkal volt kirakva.

Ahogy leállította a kocsit, megkérdezte:

– Van autója? – Cape-en gyakran jártak az emberek biciklivel, de legtöbbjüknek volt saját kocsija, még ha nem is használták túl sűrűn. Az apró kagylók ropogtak az autó kerekei alatt. A kagylótörmelékes felhajtók gyakoriak voltak Cape Codon, és Kurt valahányszor rájuk hajtott, titokban azon rimáncodott, hogy ne tegyenek kárt a gumijában.

– Aha! Csak olyan nagy, hogy eltakarja a kilátást a barátaim háza felé, mikor a teraszon vagyok. – Vállat vont. – Ezért a mosókonyha előtt parkolok. – Haját a füle mögé igazította, és Bors hátát simogatta.

A ház úgy húsz méter széles lehetett, levendula és egy viharvert kerítés szegélyezte a terasz felőli oldalon. Az elős kertbe virágokat és bokrokat ültettek vegyesen, ami Kurtöt Leannára emlékeztette – egy kicsit rendezetlen, egy kicsit vad és hihetetlenül szép. Leparkolt, és körbement, hogy kinyissa az ajtót, közben a külön álló mosókonyha járt a fejében.

– Kösz! Én is ki tudtam volna nyitni. – Bors átugrott a lány ölén, és Kurt lábai körül kezdett körözni. – Bors is köszöni. Mondtam már, hogy egy kuka mellett találtam? Annyira sovány volt, azt hittem el fog pusztulni. Azt hinné az ember, hogy hallgat rám azok után, hogy megmentettem az életét, de nincs ekkora szerencsém. Olyan, mint a legrosszabb és a legjobb barát egyben. – A lány kiszállt az autóból, és megérintette Kurt mellkasát, hogy ne veszítse el az egyensúlyát, miközben a vizes nadrágját ráncigálta, anélkül, hogy saját elbeszélésében megakadt volna. – Csak akkor hallgat rám, amikor ő akar. – Vállat vont. – De szeretem, szóval...

Kurt alig hallott valamit a fecsegésből azután, hogy a lány nekitámaszkodott. Hónapok óta nem volt ilyen közel nőhöz. Az állandó határidők teljesen kiszorították a nőket a gondolataiból.

Egészen mostanáig.

– Jöjjön be egy italtra! Hé, elállt az eső! Tiszta szerencse. – A lány kinyitotta a teraszra vezető ajtót. – Gyere, Bors!

Mielőtt a férfi felfogta volna az ajánlatot, a lány eltűnt. Már azon volt, hogy becsukja a kocsiajtót, mikor meglátta a melltartót és a pólót a kocsipadlóján. Nagyot nyögve felvette őket. A pólót a melltartó köré tekerte, nehogy a lány azt gondolja, hogy egy perverz, aki a fehéreneműjét fogdossa, bár pont ezt szerette volna tenni. Leginkább akkor, ha még a lányon lenne!

Két törülköző, egy fürdőruha és egy póló lengedezett a teraszon, teljesen elázva. A terasz elég nagy volt a ház méretéhez képest egy grillezővel, kinti asztallal és székekkel. A terasznak volt egy hátsó bejárata, ami mögött egy füves terület húzódott, valamint néhány ház, mindegyik élénk színű redőnnyel. A *furcsa* szó jutott eszébe. Kurt bekopogtatott a szúnyogháló fakeretén.

Leanna egy szobából bukkant elő, pulóvere alsó részét a fogai közt tartotta, miközben a farmerját cipzárta be – de Kurtnek még épp sikerült megpillantania mezítelen bőrét, ahol a bugyijának kellett volna lennie.

A lány intett neki, és leengedte a pulóverét.

– Bújjon be!

Kurt belépett, és rögtön körülnézett.

A lakás egy konyhából és egy keskeny élettérből állt. Nem volt benne más ülőhely, csak három szék a fal mellett lévő kis asztal körül, tőle jobbra. Bors az asztal alatt bujkált. Kurt nyakizmai megfeszültek, ahogy balra a falon lévő zöld szekrényekre nézett, alattuk egy mosogató volt, edényekkel.

Az asztal minden négyzetcentimétere lekváros és zselés üvegekkel, hatalmas fémedényekkel, kanalakkal valamint egyéb piros maszatos edényekkel volt tele. Egy nagy kupac cipő, csizma és papucs csopor-
tosult balra, Bors vizes és ételes tálkái mellett. Közvetlenül vele szemben egy félig nyitott ajtót vett észre. Egy mosdókagylót pillantott meg odabent. Ez lehetett a *fürdőszoba*.

Té jószágos ég!

– Jópofa.

A lány mosolygott, és kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját.

– Kösz! Van még egy nagyon helyes kis padlásszoba – mutatott a Kurt jobbján lévő ajtóra. – Egy régmódi lehúzható feljáróval. A bátyám, a nővérem és én folyton azon veszekedtünk, ki fog ott aludni. Fel sem lehet bent állni, annyira alacsony a mennyezet, de mi szeretjük. Van ott egy kihúzható kanapé és egy tévé, de sosem használtam. – Vállat vonva a szinte üres hűtőbe bámult. Egy másodperccel később két üveg sört vett elő, és a férfi Duke pulóverének a belsejét használva lecsavarta a kupakokat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tessék! – Amint átnyújtotta az egyik üveget Kurtnek, észrevette a pólóját valamint a melltartóját, ami még mindig a férfi kezében volt. – Jaj nekem! – mondta fintorogva. Elvette őket cserébe a sörért. – Esküszöm, a fejemet is elhagynám, ha nem volna a nyakamhoz rögzítve! – Kinyitotta annak a szobának az ajtaját, ahonnan korábban kijött, és szó szerint behajította a ruhákat. Kurt arra következtetett, az lehet a hálószobája. Majd levett egy kupac ruhát a székről, és bevitte őket ugyanoda.

– Üljön le! Beszéljessünk egy kicsit!

Beszéljessünk egy kicsit? Már attól totál kiakadt, hogy ilyen kupiban kell lennie.

– Köszí, de tényleg nem maradhatok!

– Igazán? Nem maradhat egy kicsit sem? A csudába! – A lány kijött a hálószobából, az ajkába harapott, fejét oldalra billentette, miközben ujjaival a nedves haját bogozgatta. Úgy tűnt, nincs tisztában vele, mit csinál, és milyen jól néz ki; fejét a másik oldalra billentve azt az oldalt is elkezdte kibontani.

Ellenben Kurt minden apró részletet észrevett vele kapcsolatban. A lány megnyalta puha ajkát a nyelvével, így téve simává és csábítóvá a száját.

Ekkor a ház ajtaja kinyílt, és egy magas, szőke nő lépett be. Fürdőruhája felett színes tunikát viselt.

– Húha, micsoda idő van ma este!

Kurt oldalra lépett, hogy helyet adjon neki.

A szőke nő csípőre tette a kezét, és hangosan kifújta a levegőt, mi alatt végigmérte Kurtöt.

– Csak kíváncsi voltam, kié az a koci odakint – nyújtotta a kezét Kurt felé. – Bella Abbascia. Örvendek. Leanna szomszédasszonya vagyok.